

[Dorte Bennedsen]

Ministeren sagde, at hun ville fremlægge lovgivningen i næste samling, og i den forbindelse skal min bøn til ministeren kun være, at det må ske meget tidligt – gerne i forbindelse med Folketingets åbning – for det bliver jo, kan jeg forstå på den foromtale, der har været af det, ganske store sager, og så synes jeg, det ville være godt, om Folketinget havde det meste af en samling til at behandle det i.

Jeg har ikke mange bemærkninger til hr. Ahlmann-Ohlens eller til hr. Mejdahl. Hr. Ahlmann-Ohlens sagde noget om, at forslaget i det væsentlige var identisk med den tidligere ministers. Jamen det har vi jo ikke lagt skjul på. Der er nogle skærpelser, som vi finder vigtige – det skal jeg sige noget om til sidst – og de er ikke tilfældige.

Hr. Ernst B. Schmidt sagde, at dette her var et angreb – og jeg forstod, at det i hans øjne var det primære formål med dette lovforslag – på den private ejendomsret. Jeg må indrømme, at det overraskede mig lidt at høre, men sådan havde hr. Ernst B. Schmidt altså opfattet det.

Hr. Ernst B. Schmidt endte med at sige, at han absolut ingen sympati havde for forslaget, og det vil jeg gerne på forslagsstillernes vegne takke for. Det ville have bekymret os dybt, hvis Fremskridtspartiet havde sagt, at det var et fremragende forslag, for så var vi nok kommet ud på en gal boldgade.

Jeg vil også gerne sige tak til hr. Glønborg for den sympati, han udtrykte for forslaget. Det svar, vi fik fra ministeren om, at det skulle afvente næste samling, kommer ikke på nogen måde bag på os, for vi har jo længe vidst, at ministeren arbejdede med planer om at revidere i næste samling.

Men som fru Margrete Auken også var inde på, er dette forslag ikke ment som drilleri. Vi har faktisk haft den hensigt med forslaget at understrege, hvad vi finder det afgørende nødvendigt at tage med i en kommende lovgivning. Disse punkter er opridset bl.a. i fremsættelsestalen; det drejer sig om naturgenopretning, der skal med som et sideordnet formål, det drejer sig om hele § 43 om udvidelse af de beskyttede områder, om almenhedens adgang i videre omfang, om beskyttelsesbræmmer og om fredning på sø- og fisketerritoriet.

Endelig er der spørgsmålet om fredningsnævnene, som ministeren selv var meget inde på. Vi anser det for at være væsentligt, ikke at

fredningsnævnene kører videre præcis i den form og med de arbejdsopgaver, de har i dag, men at man ikke opgiver det velfungerende instrument, som fredningsnævnene udgør, for man er overordentlig sikker på, at man kan sætte noget i stedet, der beskytter naturen og miljøet. For sagen er jo på disse i modsætning til en række andre områder, at griber man fejl, er skaden sket for good and ever – for altid – så kan det ikke retableres. Derfor er det utrolig vigtigt, at vi på disse områder spørger: Hvad er formålet her? Hvad er det, vi vil? Det er en varetægtelse af naturinteresserne, en beskyttelse af naturen, og så må vi hellere på disse områder gå med lidt små skridt, så vi er sikre på, at det er det, der bliver målsætningen, og at vi kommer til at leve op til denne målsætning.

Vi ser frem til at modtage ministerens forslag først i næste samling. Vi er af den optimistiske tro, at det, vi her har lagt frem, også vil komme til at præge den lovgivning, ministeren fremsætter forslag om.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Det sidste kan jeg godt love, altså at det vil komme til at præge lovgivningen.

Jeg skal i øvrigt kun gøre nogle få bemærkninger, men siden de få af os, der har interesse for dette felt, nu alligevel er samlet, har jeg lyst til at gøre dem, selv om det er lidt sent på dagen.

Til fru Margrete Auken vil jeg sige, at jeg er meget ked af det, hvis jeg medvirker til skizofrenien; det er faktisk ikke min tanke. Jeg synes bare, at hvis vi ikke på dette tidspunkt kan tage en lidt åben drøftelse af, om vi gør det bedste for naturen, hvornår skal vi så gøre det? Al den stund jeg tror, at de, der er forsamlet her i salen – undtagen måske en enkelt eller to – mener, at det, vi gør, ikke er tilstrækkeligt, synes jeg også godt, man kan have lov til at spørge, om vi ikke kan gøre det på en anden måde, så det bliver bedre. Det er det spørgsmål, jeg stille rejser. Det indebærer naturligvis også, at jeg stiller mig selv det spørgsmål, om den måde, vi hidtil har gjort det på, inklusive den flerstrengede struktur, nu også har været den mest hensigtsmæssige.

Jeg er da ked af det, hvis fru Margrete Auken mener, at tunge procedurer altid giver den bedste retsbeskyttelse. (*Afbrydelse af Margrete Auken*). Jo, det sagde fru Margrete Auken. Men